

verscheen de figuur van den priester. Hij hoorde zijn stem waarmee hij de geloovigen tot het gebed opriep. Voor het eerst sedert hij de Kamer verlaten had, voelde James Waite zich verzadigd van genot.

„Ik heb het gevonden,” dacht hij en gaf een zucht van tevredenheid.

Dien nacht sliep hij slecht. Hij werd verontrust door het probleem, hoe hij vast zou houden wat hij hier had gevonden. Hoe zou hij thuis raken in deze atmosfeer? Hoe kon hij leven? Hij was een buitenlandsche gast, die in het eenige hotel verbleef van een Arabische stad. Veebokkerij was hier het eenige middel van bestaan.

Gedurende een week zwierf hij door de stad; en toen, den achtsten dag, werd zijn lot vastgesteld door de ontmoeting met Harry Duxberry. James zat in de voor-galerij van het hotel toen een lange, in 't wit gekleede figuur het huis naderde en aan het tafeltje naast hem plaats nam. Men scheen hem te kennen, want er werd hem oogenblikkelijk een whisky-soda gebracht, binnen korten tijd gevolgd door drie andere. Toen wendde hij zich plotseling tot James:

„U is Engelschman?”

„Ja,” zei James verbaasd.

„Ook een whisky?”

Het zou onbeleefd zijn geweest te weigeren; onder het genot van een whisky-soda maakten Waite en Duxberry kennis met elkaar. Mr. Duxberry was een man,forsch en verbrand door de zon, maar zijn oogen keken vermoeid en zijn bewegingen waren apathisch. Hij sprak weinig en hoofdzakelijk in één-lettergrepen; hij was beu van alles — behalve dan wellicht van den drank.

In den loop van het niet zeer vlotte gesprek bleek het Waite dat zijn nieuwe kennis in een oase woonde, 15 mijlen zuidelijker gelegen waar hij, in dienst van een Engelsche firma, een depot beheerde. De inboorlingen brachten hem daar het in die streek veelvuldig groeiende halfa-gras, dat gebruikt werd voor de papier-fabricage. Hij leefde daar als blanke alleen en het eenige genoegen, dat hij zich gunde, was eens per week een uitstapje naar Laghouat om zich te bedrinken. Voor hij dien avond dit resultaat had bereikt, had hij James uitgenoodigd hem in zijn oase eens te bezoeken en hem den weg nauwkeurig aangeduid.

Drie dagen later ging James. De oase vond hij makkelijk. Zij was maar klein; tusschen de dadelpalmen stonden een paar tenten, een groote bergplaats en een klein woonhuis, gebouwd uit modder en cement. Duxberry zat juist aan zijn lunch. Zonder eenig verder vertoon van hartelijkheid zei hij: „Hallo, dus toch gekomen!”

Het huisje bleek spaarzaam gemeubeld, maar zeer zindelijk. Het eten, door een negervrouw opgediend, was smakelijk klaargemaakt. Na de lunch sliepen zij en zaten daarna te rooken, buiten onder een afdak. James vroeg veel, maar kreeg slechts één-lettergrepen tot

antwoord. Terwijl zij daar zaten, voerden zwarte dragers voortdurend nieuwe voorraden halfa-gras aan, terwijl Duxberry korte aanwijzingen gaf. Het viel James op hoe rustig en vredig hier alles was.

Een oogenblik dacht hij aan de Kamer. Wat een contrast! Hij werd jaloersch op den man naast hem, en plotseling vroeg hij hem of er nog niet zoo'n baantje was.

Duxberry staarde hem aan.

„Voor wien?” vroeg hij.

„Voor mij.”

„Voor jou?” Hij scheen het niet te kunnen begrijpen.

„Je kunt je passage naar Engeland toch betalen, nietwaar?”

„Zeker, maar ik zou liever hier leven,” antwoordde James.

„Liever in dit gat dan in Engeland? Duxberry werd er welsprekend van. „Ja!” — „Maar waarom?”

„Ik weet niet! 't Is alleen maar het idee van vrijheid en ruimte, en zon en lucht.”

De andere man keek hem ernstig aan.

„Beste kerel, als je mijn ervaringen had beleefd, zou je niet zoo spreken. Ik heb dertig jaar over de wereld gezworven en ik heb nog maar één ideaal — terug naar Engeland. En jij zou hier willen leven!”

Kort daarna ging James terug naar Laghouat. Hij bleef er nog een week, en gedurende dien tijd dacht hij lang en diep na — Engeland — de Kamer. Hij walgde er van. En Duxberry zou er graag heen willen. Wel, laat hij het doen en zien hoe hem dat beviel. James zou zijn plaats hier innemen.

Den dag daarna kwam Harry Duxberry naar het hotel voor zijn wekelijksch drinkgelag. James wachtte tot hij zijn vijfde whisky verschalkt had en kwam toen met zijn voorstel: Duxberry moest het met de firma regelen dat Waite zijn plaats kreeg; in ruil daarvoor zou hij van James honderd pond krijgen om naar Engeland terug te kunnen keeren.

Duxberry schoot ervan overeind. „Honderd pond!” riep hij. Zijn oogen zeiden: „Jou enorme idioot!”

Toen bespraken zij een en ander. En

om de geschiedenis van een maand weer kort te maken: de zaak kwam in orde; er werd gecorrespondeerd met 't hoofdkantoor in Algiers; James reisde er heen om zich voor te stellen; hij bracht nog twee weken door bij Duxberry om met het bedrijf op de hoogte te komen, en leerde eenige Arabische woorden en uitdrukkingen. En toen overhandigde hij Duxberry honderd pond, die ze zorgvuldig wegstopte en daarna — zijn paard stond gereed — de hand uitstak: „Veel geluk voor jou!”

James voelde zich vreemd bewogen; hij kon nauwelijks spreken. Maar dan zei hij: „Veel geluk voor jou!”

Meer werd er niet gezegd. Duxberry wuifde nog eens en reed weg. James stond daar in de oase te midden der uitgestrekte vlakke en ademde de warme lucht in. Wat een ruimte; wat een vrijheid!

En zoo zat Harry Duxberry op een goeden dag als bewoner van de Kamer in den ongemakkelijken fauteuil, waar men, — mits langdurige training, — zoo gemakkelijk afgleid. Hij was thuisgekomen van een wandeling en keek met innig welbehagen de Kamer rond. Daar was een prachtig buffet met spiegels, 'n prettige ronde tafel. Daar was aan den wand een kleurig behang en aardige schilderijen: een jongen met 'n stuk cake in de hand en een hond, die er op loerde. En dan de kroning van Koning George! Hij zuchtte van tevredenheid. Tachtig pond had hij nog over; hij behoefde de deur maar uit te gaan en daar waren mensen, cinema's, cabarets, drukte. Hij kon 'n betrekking zoeken, trouwen, leven!

Begeesterd keek hij zijn kamer nog eens rond, en zei halfuid:

„Ah! Ik voel mij hier in den hemel!”

Als iedereen, die lang in de eenzaamheid heeft geleefd, had hij de gewoonte, luidop met zichzelf te praten. Hij sprak de kamer aan: „Hemelsche goedheid! Wat een gek! Hij zal er spoedig genoeg van hebben, daar. Hij zal gauw genoeg ontnuchterd terugkomen. Maar in elk geval, mijn Kamer zal hij me niet meer ontnemen. Het was een eerlijke ruil.”

DE AANVOERDER van het Nederlandsche elftal, Van Kol, droomde in zijn hotel te Stockholm van een mooie overwinning in den voetbalwedstrijd Nederland—Zweden. De droom bleek echter zeer bedriegelijk — de overwinning werd een 6—2 nederlaag.